

Sygn. akt III C 441/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Fortuna-Krzyżyk

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2024 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością***

w W.

przeciwko ***A. Ż.***

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 28 grudnia 2021 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko A. Ż. o zapłatę kwoty 3.101,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.927,48 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych. Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2022 roku Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, umorzył postępowanie.

W dniu 30 marca 2022 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) wniosła pozew o zapłatę kwoty 3.101,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.927,48 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 3 stycznia 2018 roku powodowa spółka udzieliła pozwanemu pożyczki odnawialnej wypłaconej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy pozwanego. Całkowita kwota pożyczki, czyli kwota udostępnionych środków pieniężnych w formie limitu wyniosła 2.000 złotych. Strona pozwana nie wywiązywała się z postanowień umownych i nie spłaciła należności w ustalonym terminie. Na dochodzoną sumę 3.101,48 złotych składają się kwoty: 1.998,70 złotych tytułem niezapłaconego kapitału pożyczki wynikającego z umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 3 stycznia 2018 roku, 61,33 złotych tytułem odsetek kapitałowych na podstawie § 4 ust. 1-5 umowy, 174,00 złotych tytułem opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki zgodnie z tabelą opłat i prowizji

stanowiącą załącznik do umowy oraz 867,45 złotych tytułem odsetek maksymalnych za opóźnienie w zapłacie pożyczki naliczonych od niespłaconej wartości kapitału od dnia 2 sierpnia 2018 roku do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

W dniu 8 września 2022 roku Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki (sygn. akt III Nc 829/22).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty M. M., działając jako kurator częściowo ubezwłasnowolnionego pozwanego A. Ż., wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut nieważności umowy. Kurator wskazał, iż postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 października 1987 roku A. Ż. został częściowo ubezwłasnowolniony z uwagi na chorobę psychiczną. Umowa pożyczki, z której wywodzone jest roszczenie dochodzone przez powódkę w niniejszym postępowaniu, zawarta została po dacie częściowego ubezwłasnowolnienia pozwanego. W dalszej kolejności kurator wskazał, że stosownie do treści art. 18 § 1 k.c. ważność umowy, która została zawarta przez osobę ograniczoną w zdolności do czynności prawnych bez wymaganej zgody przedstawiciela ustawowego, zależy od potwierdzenia umowy przez tego przedstawiciela. Kurator wskazał, że nie wyraził i nadal nie wyraża zgody na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Kurator podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2023 roku powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, ponownie podnosząc, że udzieliła pozwanemu pożyczki odnawialnej wypłacanej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy pozwanego. Z ostrożności procesowej, wobec przywołania nowej okoliczności, powódka wskazała, że zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. W dalszej kolejności powódka wskazała, że zaburzenie czynności psychicznych, o jakim stanowi art. 82 k.c., należy oceniać wyłącznie na moment składania przez daną osobę oświadczenia woli, natomiast nie w odniesieniu do dłuższego okresu. Strona powodowa wskazała, że w chwili zawarcia umowy pożyczki pozwany zachowywał się w sposób normalny, a jego stan zdrowia nie budził wątpliwości. Z ostrożności procesowej, w razie przyjęcia, że pozwany znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, skutkującym nieważnością umowy pożyczki, powódka wskazała, że zasadna będzie ocena roszczenia na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2023 roku M. M., działając jako kurator częściowo ubezwłasnowolnionego pozwanego A. Ż. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz niedopuszczalności zmiany podstawy prawnej roszczenia w trakcie postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 28 października 1987 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I Ns 41/87 postanowił ubezwłasnowolnić częściowo z powodu choroby psychicznej A. Ż., syna W. Ż. i D., urodzonego (...) w S., zamieszkałego w S. przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie ustanowił dla częściowo ubezwłasnowolnionego A. Ż. kuratora w osobie M. M. w celu reprezentowania go.

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt VIII RNs 665/17, k. 46, k. 72, k. 90;
- postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 października 1987 r., k. 47, k. 65, k. 91.

W dniu 3 stycznia 2018 roku sporządzona została umowa pożyczki odnawialnej nr (...) pomiędzy A. Ż., a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (prowadzącą działalność pod marką E.). W treści umowy wskazano, że:

- przedmiotem umowy jest udzielenie pożyczkobiorcy przez E. pożyczki odnawialnej, wypłaconej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy lub za pomocą czeku giro, na zasadach określonych w umowie,
- całkowita kwota pożyczki czyli kwota udostępnionych pożyczkobiorcy środków pieniężnych w formie limitu wynosi 2.000 złotych,
- całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę, przy założeniu, że pożyczkobiorca wypłacił limit w całości od razu po zawarciu umowy i spłaca go przez comiesięczne spłaty kwoty minimalnej, na zasadach określonych w umowie, wynosi 3.083,33 złotych,
- oprocentowanie pożyczki jest zmienne i wynosi dwukrotność kwoty stanowiącej sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych w skali roku,
- za opóźnienie w spłacaniu każdej kwoty minimalnej naliczane są odsetki za opóźnienie w wysokości dwukrotności kwoty stanowiącej sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym.

Sporządzono załącznik nr 1 do umowy – wzór odstąpienia od umowy.

Sporządzono załącznik nr 3 do umowy – Tabelę opłat i prowizji na dzień zawarcia umowy, zgodnie z którym opłata za wypłatę środków wyniosła 15,00 złotych, prowizja od wypłaty środków 17%.

Sporządzono formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, a także regulamin udzielania pożyczek.

Dowód:

- umowa pożyczki z załącznikami, k. 10-12, k. 17 verte;
- formularz informacyjny, k. 12 verte-13;
- regulamin udzielania pożyczek, k. 14-17;
- zgodna na sprawdzenie w (...), k. 18.

W dniu 3 stycznia 2018 roku sporządzono zlecenie uruchomienia przyznanego limitu w kwocie 2.000 złotych w następujący sposób: kwota 1.520 złotych w postaci czeku G., kwota 480 złotych w postaci przelewu na rachunek bankowy nr (...) w Raiffeisen tytułem opłaty za pośrednictwo dla (...).

W dniu 3 stycznia 2018 roku (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wpłaciła na rzecz Kontrahenta (...) kwoty:

- 480,00 złotych na rachunek bankowy o numerze (...),
- 1.520,00 złotych na rachunek bankowy o numerze (...)

Dowód:

- zlecenie wypłaty środków z limitu, k. 19;
- potwierdzenia transakcji, k. 20-21.

Na dzień 1 sierpnia 2018 roku kwota operacji na koncie klienta (...) wyniosła kwotę – 2.234,03 złotych.

Dowód:

- zestawienie operacji na koncie klienta (...), k. 22-25.

Pismem z dnia 19 marca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 29 marca 2018 roku.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 14 kwietnia 2018 roku.

Pismem z dnia 17 maja 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 27 maja 2018 roku.

Pismem z dnia 2 czerwca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 12 czerwca 2018 roku.

Pismem z dnia 16 czerwca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 26 czerwca 2018 roku.

Pismem z dnia 2 lipca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 200,00 złotych do dnia 12 lipca 2018 roku.

Pismem z dnia 17 lipca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. Ż. do zapłaty kwoty 2.225,81 złotych do dnia 27 lipca 2018 roku.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 26-33.

Kurator A. M. L. M. - nie potwierdził czynności zawarcia przez A. Ż. umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 3 stycznia 2018 roku z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ani też nie wyrażał zgody na jej zawarcie.

Niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Strona powodowa wywodziła żądanie sformułowane w pozwie z umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 3 stycznia 2018 roku zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przez pozwanego A. Ż.. W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2023 roku strona powodowa zawarła, z ostrożności procesowej, oświadczenie: „(...) w razie przyjęcia przez Sąd, że strona pozwana znajdowała się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli i z tego powodu umowa pożyczki jest nieważna, Powódka wskazuje, że zasadna będzie ocena roszczenia na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.)”.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w chwili zawierania spornej umowy pożyczki pozwany A. Ż. był osobą częściowo ubezwłasnowolnioną. Wynika to wprost z treści przedłożonego przez jego kuratora odpisu prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 października 1987 roku oraz postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie ustanawiającego dla częściowo ubezwłasnowolnionego A. Ż. kuratora w osobie M. M. w celu reprezentowania go.

Stosownie do treści art. 16 § 1 k.c. osoba pełnoletnia może być ubezwłasnowolniona częściowo z powodu choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa lub narkomanii, jeżeli stan tej osoby nie uzasadnia ubezwłasnowolnienia całkowitego, lecz potrzebna jest pomoc do

prowadzenia jej spraw. § 2 tego przepisu stanowi zaś, że dla osoby ubezwłasnowolnionej częściowo ustanawia się kuratelę.

Zgodnie zaś z treścią art. 15 k.c. osoby ubezwłasnowolnione częściowo mają ograniczoną zdolność do czynności prawnych. W czasie zawierania umowy pożyczki z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 3 stycznia 2018 roku pozwany A. Ż. był osobą ograniczoną w zdolności do czynności prawnych. Podpisując umowę pożyczki zaciągnął on zobowiązanie. Stosownie natomiast do treści art. 17 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, do ważności czynności prawnej, przez którą osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych zaciąga zobowiązanie lub rozporządza swoim prawem, potrzebna jest zgoda jej przedstawiciela ustawowego. Zgoda ta powinna być udzielona przed albo równocześnie z dokonaniem czynności prawnej (wyjątek od art. 63 § 1 k.c.). Powinna być zakomunikowana osobie ograniczonej w zdolności do czynności prawnych lub drugiej stronie zawieranej przez nią umowy (vide Komentarz do Art. 17 KC red. Osajda 2018, wyd. 20/P. Książak, źródło: Legalis). Przedstawicielem ustawowym pozwanego jest kurator M. M., który oświadczył, że nie wyrażał zgody na zawarcie przez pozwanego przedmiotowej umowy. Nadto, art. 18 § 1 k.c. stanowi, że ważność umowy, która została zawarta przez osobę ograniczoną w zdolności do czynności prawnych bez wymaganej zgody przedstawiciela ustawowego, zależy od potwierdzenia umowy przez tego przedstawiciela. Osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych może sama potwierdzić umowę po uzyskaniu pełnej zdolności do czynności prawnych (§ 2). Żadna ze stron nie twierdziła, ani nie zostało to wykazane odpowiednim orzeczeniem sądu, by pozwany uzyskał pełną zdolność do czynności prawnych w momencie zawierania umowy pożyczki z powodową spółką. Kurator pozwanego oświadczył zaś, że nie wyrażał na nią zgody. Stanowisko procesowe kuratora pozwanego i żądanie oddalenia powództwa wskazuje też wyraźnie, iż nie potwierdza on przedmiotowej umowy. Wobec powyższego umowa pożyczki, z której wywodzone jest roszczenie o zapłatę w sprawie niniejszej jest nieważna, a żądanie zapłaty wywodzone z tej umowy jest bezzasadne.

Strona pozwana powołała się na art. 82 k.c. wskazując, iż w chwili zawarcia umowy pożyczki pozwany zachowywał się w sposób normalny. Należy jednak zauważyć, iż na kanwie niniejszej sprawy czynność prawną w postaci zawarcia umowy pożyczki pozwany podjął po, a nie przed orzeczeniem ubezwłasnowolnienia częściowego. W związku z tym zastosowanie wprost mają normy wywiedzione z wyżej przywołanych przepisów kodeksu cywilnego, wymagające zgody bądź potwierdzenia zawarcia umowy przez przedstawiciela ustawowego osoby ograniczonej w zdolności do czynności prawnych. Wobec zawarcia umowy pożyczki po ubezwłasnowolnieniu częściowym nie jest konieczne sięganie do norm prawnych zawartych w art. 82 k.c.

W dalszej kolejności omówienia wymaga kwestia oświadczenia powódki zawartego na czwartej stronie jej pisma procesowego z dnia 10 lipca 2023 roku (w części końcowej).

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Rodzaj spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym został określony w art. 505¹ § 1 k.p.c. Stosownie do jego treści przepisy niniejszego działu (tj. działu VI Postępowanie uproszczone) stosuje się do spraw o świadczenie, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia z rękojmi lub gwarancji - jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty.

Rozpoznanie sprawy niniejszej w postępowaniu uproszczonym było zatem zasadne.

Stosownie zaś do treści art. 505⁴ § 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Przepisów art. 75-85 oraz art. 194-196 i art. 198 nie stosuje się. Postępowanie uproszczone zostało tak skonstruowane, aby jak najszybciej możliwe było rozpoznanie sprawy i jej rozstrzygnięcie. Takie ujęcie celów postępowania wiąże się z wprowadzeniem wielu ograniczeń m.in. w zakresie dopuszczalności przekształceń zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych. Powyższy przepis wprowadza odstępstwo od ogólnej zasady wynikającej z treści art. 193 k.p.c., wyłączając dopuszczalność zmian. Tak więc w postępowaniu uproszczonym zmiana powództwa nie jest dopuszczalna. Niedopuszczalne są zmiany pierwotnie zgłoszonego żądania, ani pod względem jakościowym (poprzez wystąpienie z innego rodzaju żądaniem), ani ilościowym (polegającym na zgłoszeniu żądania w wyższej wysokości).

Trzeba przy tym wskazać, że obowiązujący w postępowaniu uproszczonym zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak również zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. Należy tym samym przyjąć, że czynność procesowa strony powodowej zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Powództwo identyfikowane jest przez żądanie i jego podstawę faktyczną. Przedmiotowa zmiana powództwa może polegać na przekształceniu obu tych elementów składowych, bądź jednego z nich. Może zatem wyrażać się w zmianie ilościowej polegającej na rozszerzeniu albo ograniczeniu pierwotnego żądania, bądź jakościowej prowadzącej do zmiany żądania – jego przedmiotu albo rodzaju żądanej ochrony prawnej – lub polegać na przekształceniu podstawy faktycznej powództwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 grudnia 2004 roku, sygn. akt II CK 144/04, podobnie w wyroku z dnia 20 października 2005 roku w sprawie o sygn. akt IV CK 298/05). Zmiana podstawy faktycznej żądania polega zaś na uzasadnieniu tego samego żądania innymi okolicznościami faktycznymi. O zastąpieniu podanej pierwotnie podstawy faktycznej, nową podstawą w sprawie o świadczenie można mówić wtedy, gdy zmiana okoliczności faktycznych powoduje, że żądanie (choć tak samo sformułowane, np. dotyczące zapłaty takiej samej sumy pieniężnej) nie jest już tym samym, gdyż inne jest materialnoprawne źródło obowiązku, którego realizacji powód dochodzi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2004 roku, sygn. akt V CK 246/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1998 roku, sygn. akt III CKN 32/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 96.).

W treści rzeczowego pisma pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że „(...) w razie przyjęcia przez Sąd, że strona pozwana znajdowała się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli i z tego powodu umowa pożyczki jest nieważna, Powódka wskazuje, że zasadna będzie ocena roszczenia na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.)”. W ocenie Sądu zatem stanowisko strony powodowej zmierza w istocie do zmiany powództwa, albowiem nie chodzi tu tylko o ocenę zasadności roszczenia na innej, niż podana w pozwie podstawa prawna, lecz o zmianę materialnoprawną źródła obowiązku spełnienia dochodzonego świadczenia. Zmiana taka jest zaś w istocie zmianą powództwa, która jest nieodpuszczalna w postępowaniu uproszczonym.

Dodatkowo wskazać należy, że nawet gdyby przyjąć, iż z uwagi na nieważność umowy pożyczki roszczenie powoda należy ocenić wg. przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, to wskazać należy, że strona powodowa nie wykazała faktu wzbogacenia pozwanego, albowiem nie wykazała faktu przekazania poznanemu jakiegokolwiek sumy pieniężnej. Jak wynika z treści umowy pożyczki, jej przedmiotem było udzielenie pożyczkobiorcy przez E. pożyczki odnawialnej, wypłaconej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy lub za pomocą czeku giro, na zasadach określonych w umowie. Ze zlecenia wypłaty środków (k. 19 akt) wynika, iż przyznany limit w kwocie 2.000 złotych miał zostać uruchomiony w następujący sposób: kwota 1.520 złotych w postaci czeku G., kwota 480 złotych w postaci przelewu na rachunek bankowy nr (...) w Raiffeisen tytułem opłaty za pośrednictwo dla (...). Nadto z dowodów przelewów k. 20 i 21 akt wynika, iż w dniu 3 stycznia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelała na rzecz Kontrahenta (...) kwoty:

- 480,00 złotych na rachunek bankowy o numerze (...),

- 1.520,00 złotych na rachunek bankowy o numerze (...).

Z powyższych dowodów nie wynika zatem, aby jakakolwiek kwota pieniężna została faktycznie przekazana pozwanemu czy to w formie gotówkowej, czy to w formie czeku, czy też przelewu na jego konto bankowe. Oba bowiem przelewy zostały dokonane na rzecz (...). Strona powodowa tym samym nie wykazała, by pozwany otrzymał dochodzoną pozwem kwotę w całości lub w części i by został o nią bezpodstawnie wzbogacony.

Wobec powyższego, skoro umowa pożyczki, stanowiąca podstawę faktyczną żądania pozwu i źródło dochodzonego roszczenia jest nieważna, a na podstawie art. 505[4] § 1 k.p.c. uznać należało za niedopuszczalną i nieskuteczną zmianę powództwa sugerowaną przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2023 roku, a dodatkowo strona powodowa nie wykazała faktu bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego - to powództwo musiało ulec oddaleniu w całości.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a w ocenie Sądu nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji.

Sędzia Małgorzata Janik – Białek